Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY
JULIANE KOKOTT
prednesené 1. decembra 2016 [1]

Vec C-598/14 P

Úrad Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO)
proti

Gilbertovi Szajnerovi

„Odvolanie — Ochranná známka Európskej únie — Slovná ochranná známka ‚LAGUIOLE' — Návrh na vyhlásenie neplatnosti na základe práv k skoršiemu obchodnému menu ‚Forge de Laguiole' — Čiastočné vyhlásenie neplatnosti odvolacím senátom EUIPO — Čiastočné zrušenie rozhodnutia odvolacieho senátu Všeobecným súdom — Článok 8 ods. 4, článok 53 ods. 1 písm. c) a článok 65 ods. 1 a 2 nariadenia č. 207/2009 — Stanovenie rozsahu ochrany, ktorú označeniu priznávajú príslušné ustanovenia vnútroštátneho práva — Vnútroštátny rozsudok vyhlásený až po vydaní rozhodnutia odvolacieho senátu EUIPO — Preskúmanie rozhodnutia odvolacieho senátu Všeobecným súdom — Článok 58 ods. 1 Štatútu Súdneho dvora — Preskúmanie rozhodnutia Všeobecného súdu v odvolacom konaní Súdnym dvorom"

I – Úvod

1. Toto odvolacie konanie sa vedie predovšetkým o otázke, do akej miery sú súdy Únie v rámci systému právnej ochrany ochrannej známky Európskej únie oprávnené posudzovať ustanovenia vnútroštátneho práva.

2. Táto otázka vyplýva z právneho sporu, ktorý sa týka pojmu „Laguiole" používaného vo Francúzsku nielen v súvislosti s nožmi, ale aj s mnohými právnymi spormi. Tieto posledné uvedené spory sa týkajú najmä používania názvu obce Laguiole, ktorý sa v súčasnosti uvádza v mnohých podobách ako synonymum pre známe zatváracie nožíky tradične vyrábané v tejto obci. Otázka, do akej miery možno tento názov používať na účely obchodovania s výrobkami, ktoré nijako nesúvisia s obcou Laguiole, nie je vo vnútroštátnom práve doposiaľ s konečnou platnosťou vyriešená. [2]

3. V prejednávanej veci však ide len o osobitnú otázku, ktorá s predchádzajúcou otázkou nesúvisí, rozsahu ochrany *obchodného mena* „Forge de Laguiole" v rámci článku 8 ods. 4 písm. b) nariadenia č. 207/2009 v spojení s článkom L. 711-4 písm. b) francúzskeho zákonníka o duševnom vlastníctve.

1 — Jazyk prednesu: nemčina.

2 — Doposiaľ poslednou etapou viac ako 20 rokov trvajúceho sporu o používanie názvu „Laguiole" je rozhodnutie francúzskeho Cour de cassation (Kasačný súd) zo 4. októbra 2016; pozri v tejto súvislosti tiež všeobecne k histórii právneho sporu TYMEN, E.: Une nouvelle manche dans la guerre autour des couteaux Laguiole. In: *Le Figaro* z 11. októbra 2016, dostupný na webovej stránke http://www.lefigaro.fr/conjoncture/2016/10/11/20002-20161011ARTFIG00196-une-nouvelle-manche-dans-la-guerre-autour-des-couteaux-laguiole.php.

4. Odvolací senát Úradu Európskej únie pre duševné vlastníctvo (ďalej len „EUIPO“) v tejto súvislosti zastával názor, že obchodné meno požíva v zmysle judikatúry francúzskych súdov ochranu pre všetky činnosti zahrnuté v predmete činnosti podniku. Na rozdiel od toho je podľa Všeobecného súdu obchodné meno chránené len pre tie činnosti, ktoré podnik skutočne vykonáva. Všeobecný súd svoj záver podložil rozsudkom francúzskeho Cour de cassation (Kasačný súd, Francúzsko) z 10. júla 2012 vo veci Cœur de Princesse (ďalej len „rozsudok Cœur de princesse“) [3], ktorý bol vyhlásený až *po* vydaní rozhodnutia odvolacieho senátu.

5. EUIPO sa domnieva, že Všeobecný súd sa tým dopustil nesprávneho právneho posúdenia. Všeobecný súd totiž môže zrušiť rozhodnutie odvolacieho senátu len v tom prípade, ak v čase jeho vydania vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia. Všeobecný súd tým, že prihliadal na rozsudok Cœur de princesse, nekonštatoval nijaké pochybenie odvolacieho senátu, ale nahradil jeho posúdenie svojím vlastným. Sporný rozsudok sa však na rozdiel od toho podľa Všeobecného súdu obmedzil na posúdenie francúzskeho práva, ktoré by inak mal uplatniť odvolací senát. [4]

6. Z tohto rozporu vyplýva, že odkaz na vnútroštátne právo v rámci systému ochrannej známky Európskej únie do istej miery naráža na zásady, ktorými sa obvykle spravuje preskúmanie rozhodnutí odvolacieho senátu EUIPO Všeobecným súdom. V zmysle týchto zásad je totiž Všeobecný súd povinný v zásade sa obmedziť na prijatie takého rozhodnutia, aké by vydal odvolací senát s ohľadom na informácie, ktoré mal v čase svojho rozhodovania k dispozícii. Z doterajšej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že tieto zásady sa neuplatnia v nezmenenej podobe, ak ide o výklad ustanovení vnútroštátneho práva Všeobecným súdom. Odvolanie v tejto veci poskytuje Súdnemu dvoru možnosť spresniť a rozvinúť túto judikatúru. [5]

II – Právny rámec

A – *Právo Únie*

1. Štatút Súdneho dvora

7. Článok 58 prvý odsek Štatútu Súdneho dvora znie:

„Odvolanie na Súdny dvor sa obmedzuje len na právne otázky. Môže sa zakladať na dôvodoch nedostatku právomoci Všeobecného súdu, porušenia procesných pravidiel pred Všeobecným súdom, ktoré sa nepriaznivo dotýka záujmov odvolávajúceho sa, ako aj na porušení práva Únie Všeobecným súdom.“

2. Nariadenie č. 207/2009

8. Nariadenie Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke Spoločenstva [6] bolo nahradené nariadením Rady (ES) č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochrannej známke Európskej únie [7]. Články 8, 52 a 63 nariadenia č. 40/94 pritom v zásade v nezmenenej podobe zodpovedajú článkom 8, 53 a 65 nariadenia č. 207/2009.

3 — Príloha č. 4 vyjadrenia pána Szajnera k odvolaniu.

4 — Pozri bod 51 rozsudku Všeobecného súdu z 21. októbra 2014, Szajner/ÚHVT – Forge de Laguiole (LAGUIOLE) (T-453/11, EU:T:2014:901) (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“).

5 — Rozsudky z 5. júla 2011, Edwin/ÚHVT (C-263/09 P, EU:C:2011:452), a z 27. marca 2014, ÚHVT/National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186).

6 — Ú. v. ES L 11, 1994, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146.

7 — Ú. v. EÚ L 78, 2009, s. 1.

9. Článok 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009 stanovuje:

„4. Na základe námietky majiteľa nezapísanej ochrannej známky alebo iného označenia používaného v obchodnom styku, ktorý má väčší ako iba miestny dosah, ochranná známka, o ktorej zápis sa žiada, nebude zapísaná, pokiaľ podľa právnych predpisov Únie alebo práva členského štátu, ktorým sa spravuje dané označenie.

a) práva k takémuto označeniu boli nadobudnuté pred dátumom podania prihlášky ochrannej známky EÚ alebo pred dátumom práva prednosti uplatneného na podporu prihlášky ochrannej známky EÚ;

b) takéto označenie prepožičiava jeho majiteľovi právo zakázať používanie neskoršej ochrannej známky.“

10. Článok 53 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 207/2009 stanovuje:

„1 Ochranná známka EÚ sa vyhlási za neplatnú na základe návrhu podaného úradu alebo na základe vzájomného návrhu v konaní o porušení práv,

…

c) ak existuje skoršie právo, ako je uvedené v článku 8 ods. 4, a podmienky stanovené v danom odseku sú splnené.“

11. Článok 65 ods. 1 a 2 nariadenia č. 207/2009 znie:

„1. Proti rozhodnutiu odvolacieho senátu o odvolaní možno podať žalobu na Všeobecnom súde.

2. Žalobu možno podať z dôvodu nedostatku právomoci, porušenia podstatných formálnych náležitostí, porušenia zmluvy, tohto nariadenia alebo akéhokoľvek právneho predpisu týkajúceho sa ich uplatňovania alebo zneužitia právomoci.“

B – *Francúzske právo*

12. V článkoch L. 711-4 písm. b) a L. 714-3 francúzskeho Code de la propriété intellectuelle (zákonník o duševnom vlastníctve) (ďalej len „CPI“) sa uvádza:

L. 711-4

„Ochrannou známkou nemôže byť označenie, ktoré poškodzuje skoršie práva, najmä

…

b) názov alebo obchodné meno, ak existuje pravdepodobnosť zámeny vo vnímaní verejnosti,

…“

L. 714-3

„Súd rozhodne o vyhlásení neplatnosti zapísanej ochrannej známky, ak odporuje článkom L. 711-1 až L. 711-4.“

III – Skutkové okolnosti sporu a konanie pred EUIPO a Všeobecným súdom

13. Pán Szajner je majiteľom slovnej ochrannej známky Európskej únie LAGUIOLE, ktorá bola prihlásená 20. novembra 2001 a zapísaná EUIPO 17. januára 2005 v súlade s nariadením č. 40/94 (nahradeným nariadením č. 207/2009).

14. Ochranná známka LAGUIOLE bola okrem iného prihlásená pre rôzne tovary a služby patriace do tried 8, 14, 16, 18, 20, 21, 28, 34 a 38 Niceskej dohody o medzinárodnom triedení výrobkov a služieb pre zápis známok z 15. júna 1957 v revidovanom a doplnenom znení. Prihláška zahŕňala širokú paletu rôznych tovarov a služieb od ručného náradia a nástrojov na ručný pohon, cez šperky a klenoty, hodinky, kuchynský riad, písacie potreby, koženú galantériu, umelecké predmety, ako aj športové potreby a predmety pre fajčiarov až po telekomunikačné služby,[8] v zmysle čiastočného späťvzatia počas konania pred EUIPO však už nezahŕňala nože, vidličky a nožnice.[9]

A – *Konanie pred EUIPO a rozhodnutie odvolacieho senátu*

15. Spoločnosť Forge de Laguiole podala 22. júla 2005 podľa článku 52 ods. 1 písm. c) v spojení s článkom 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 [teraz článok 53 ods. 1 písm. c) a článok 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009] návrh na čiastočné vyhlásenie neplatnosti ochrannej známky LAGUIOLE.

16. Návrh na vyhlásenie neplatnosti sa opieral o obchodné meno Forge de Laguiole, ktoré Forge de Laguiole používala v súvislosti s „výrobou a predajom všetkých výrobkov nožiarstva, strihačstva, darčekových predmetov a suvenírov – všetkých predmetov spojených so stolovaním“. Forge de Laguiole zastáva názor, že toto obchodného meno jej v zmysle článku L. 711-4 písm. b) v spojení s článkom L. 714-3 CPI priznáva právo zakázať používanie ochrannej známky LAGUIOLE.

17. Rozhodnutím z 27. novembra 2006 zrušovacie oddelenie tento návrh na vyhlásenie neplatnosti zamietlo.

18. Forge de Laguiole podala 25. januára 2007 proti rozhodnutiu zrušovacieho oddelenia odvolanie na EUIPO.

19. Prvý odvolací senát EUIPO rozhodnutím z 1. júna 2011 odvolaniu sčasti vyhovel a vyhlásil ochrannú známku LAGUIOLE za neplatnú, pokiaľ ide o tovary zaradené do tried 8, 14, 16, 18, 20, 21, 28 a 34. V súvislosti so službami patriacimi do triedy 38 (telekomunikačné služby) odvolanie zamietol.[10]

20. Odvolací senát svoje rozhodnutie založil na dvoch východiskách, pričom každé z nich samostatne dostatočne odôvodňovalo jeho záver, že obchodné meno Forge de Laguiole je chránené v súvislosti so všetkými činnosťami uvedenými v predmete jej podnikania.[11] Odvolací senát sa po prvé v podstate domnieval, že v zmysle článku L. 711-4 písm. b) CPI požíva obchodné meno podľa francúzskeho práva v zásade ochranu v súvislosti so všetkými činnosťami patriacimi do predmetu podnikania podniku, ak je tento predmet činnosti vymedzený dostatočne presne tak, ako v prejednávanej veci.[12] Po druhé

8 — Body 1 a 2 napadnutého rozsudku.

9 — Pozri bod 2 napadnutého rozsudku, ako aj body 5 a 6 rozhodnutia odvolacieho senátu EUIPO z 1. júna 2011 (príloha č. 1 k žalobe v prvostupňovom konaní) (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

10 — Body 3 až 8 napadnutého rozsudku.

11 — Body 9 a 33 napadnutého rozsudku.

12 — Body 34 a 41 napadnutého rozsudku; body 87 až 90 napadnutého rozhodnutia (príloha č. 1 vyjadrenia k žalobe v prvostupňovom konaní).

odvolací senát zastával názor, že aj ak by sa pripustilo, že predmet podnikania „výroba a predaj všetkých darčekových predmetov a suvenírov – všetkých predmetov spojených so stolovaním“ nie je dostatočne presný, Forge de Laguiole preukázala, že pred podaním prihlášky spornej ochrannej známky Európskej únie rozšírila svoju činnosť aj na tieto odvetvia činnosti. [13]

B – *Rozsudok Všeobecného súdu*

21. Pán Szajner podal 8. augusta 2011 proti napadnutému rozhodnutiu žalobu o neplatnosť na Všeobecný súd. Svoju žalobu odôvodnil porušením článku 53 ods. 1 písm. c) v spojení s článkom 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009 a predovšetkým konštatoval, že v súlade s článkom L. 711-4 CPI sa ochrana vyplývajúca z obchodného mena na rozdiel od názoru odvolacieho senátu vzťahuje iba na tie činnosti, ktoré podnik skutočne vykonáva. [14]

22. Všeobecný súd vo svojom rozsudku z 21. októbra 2014 najskôr konštatoval, že odvolací senát v rámci svojho výkladu francúzskeho práva vychádzal z judikatúry, ktorá existovala v deň prijatia napadnutého rozhodnutia 1. júna 2011. Táto judikatúra však nebola jednotná a v odborných kruhoch vyvolávala rozpory. [15]

23. Podľa názoru Všeobecného súdu tieto rozpory vyriešil francúzsky Cour de cassation (Kasačný súd) v rozsudku Cœur de princesse v tom zmysle, že „obchodnému menu sa priznáva ochrana len v súvislosti so skutočne vykonávanými činnosťami spoločnosti, a nie v súvislosti s činnosťami uvedenými v jej stanovách“ [16]. Všeobecný súd sa domnieva, že aj napriek tomu, že bol predmetný rozsudok vyhlásený až po vydaní napadnutého rozhodnutia, možno ho uplatniť v rámci preskúmania jeho zákonnosti. [17]

24. Všeobecný súd tak dospel k záveru, že prvé východisko odôvodnenia odvolacieho senátu týkajúce sa činností uvedených v predmete činnosti spoločnosti Forge de Laguiole nemohlo byť základom napadnutého rozhodnutia. [18] V rámci svojho preskúmania odôvodnenia druhého východiska tohto rozhodnutia ďalej Všeobecný súd konštatoval, že Forge de Laguiole na rozdiel od názoru odvolacieho senátu preukázala iba to, že vykonávala činnosti v oblasti výroby a predaja všetkých výrobkov patriacich do odvetví nožiarstva alebo príborov, ako aj do oblasti darčekových predmetov a suvenírov v rozsahu, v akom ide o tovary patriace do vyššie uvedených odvetví. Všeobecný súd preto zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom sa v ňom v súvislosti s ostatnými výrobkami konštatuje pravdepodobnosť zámeny v zmysle článku L. 711-4 CPI a posúdenie pravdepodobnosti zámeny v zmysle tohto ustanovenia obmedzil len na tie činnosti, ktoré Forge de Laguiole podľa názoru Všeobecného súdu v spornom období skutočne vykonávala. [19]

25. Všeobecný súd na základe tohto preskúmania [20] potvrdil napadnuté rozhodnutie len pre niektoré tovary súvisiace s činnosťami, ktoré Forge de Laguiole skutočne vykonávala a v súvislosti s ktorými Všeobecný súd konštatoval existenciu pravdepodobnosti zámeny medzi obchodným menom Forge de Laguiole a ochrannou známkou LAGUIOLE. Vo zvyšnej časti Všeobecný súd žalobe vyhovel a zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom odvolací senát konštatoval neplatnosť ochrannej známky LAGUIOLE aj pre ostatné tovary. [21]

13 — Bod 34 napadnutého rozsudku; body 91 až 94 napadnutého rozhodnutia (príloha č. 1 vyjadrenia k žalobe v prvostupňovom konaní).

14 — Bod 38 napadnutého rozsudku.

15 — Bod 42 napadnutého rozsudku.

16 — Bod 43 napadnutého rozsudku.

17 — Bod 45 napadnutého rozsudku.

18 — Body 51 a 52 napadnutého rozsudku.

19 — Body 53, 73 a 74 napadnutého rozsudku.

20 — Body 161 až 165 napadnutého rozsudku.

21 — Bod 166 a bod 1 výroku napadnutého rozsudku.

IV – Odvolacie konanie a návrhy účastníkov konania

26. Listom z 22. decembra 2014 podal EUIPO proti rozsudku Všeobecného súdu odvolanie, ktoré je predmetom tohto konania. Forge de Laguiole predložila 23. marca 2015 vyjadrenie k odvolaniu. EUIPO a Forge de Laguiole navrhujú, aby Súdny dvor zrušil napadnutý rozsudok a pánovi Szajnerovi uložil povinnosť nahradiť trovy konania.

27. Z dôvodu prvotných problémov s doručovaním mohol pán Szajner predložiť svoje vyjadrenie k odvolaniu až v decembri 2015. Navrhuje, aby Súdny dvor konštatoval neprípustnosť všetkých návrhov a žalobných dôvodov EUIPO a Forge de Laguiole a subsidiárne rozhodol o ich nedôvodnosti, odvolanie zamietol, konštatoval, že zrušenie napadnutého rozsudku je nadbytočné a uložil EUIPO povinnosť nahradiť trovy konania.

28. Konanie o odvolaní pred Súdnym dvorom sa uskutočnilo v písomnej podobe.

V – Posúdenie

A – *O prípustnosti*

29. Pán Szajner spochybňuje jednak prípustnosť odvolania EUIPO (pozri bližšie v bode 1 nižšie), a jednak prípustnosť návrhov spoločnosti Forge de Laguiole (pozri následne bod 2 nižšie).

1. O prípustnosti odvolania EUIPO

30. Pán Szajner tvrdí, že EUIPO sa nemohol odvolať proti rozsudku Všeobecného súdu týkajúcemu sa rozhodnutia odvolacieho senátu, pretože na podanie žaloby nie je aktívne legitimovaný a chýba mu právny záujem. Okrem toho sú odvolacie dôvody EUIPO neprípustné, pretože menia predmet právneho sporu medzi účastníkmi konania pred EUIPO.

31. Tieto námietky sú nedôvodné.

32. V prvom rade sa v súlade s článkom 172 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu zo 4. marca 2015 [22] žaloba Všeobecnému súdu proti rozhodnutiu odvolacieho senátu EUIPO podáva proti EUIPO ako žalovanému. Okrem toho v zmysle článku 56 ods. 2 Štatútu Súdneho dvora strana, ktorá so svojimi podaniami nebola úspešná vôbec alebo len čiastočne, môže podať proti rozhodnutiam Všeobecného súdu odvolanie na Súdny dvor. Keďže EUIPO v prejednávanej veci bol so svojimi návrhmi úspešný len sčasti, má nesporne právo podať odvolanie, ako aj má právny záujem na odvolacom konaní, čo napokon potvrdzuje aj ustálená prax Súdneho dvora. [23]

33. Nie je v rozpore ani so zásadami nezávislosti súdov, nestrannosti a neutrality, ako ani ochrany legitímnej dôvery a spravodlivého súdneho konania, aby EUIPO vystupoval ako žalovaný, resp. odvolateľ v konaniach pred súdmi Únie, ktoré sa týkajú rozhodnutí jeho odvolacieho senátu. Odvolacie konanie pred odvolacím senátom EUIPO síce predchádza podaniu žalôb proti rozhodnutiam EUIPO na Všeobecný súd. Postupy v konaní pred EUIPO sa však nesporne podobajú procesným postupom súdu. Okrem toho sa rozhodnutia odvolacích senátov EUIPO v istom zmysle pripisujú EUIPO samotnému. Nemôže ich totiž napadnúť opravným prostriedkom pred Všeobecným súdom a jeho oprávnenia vo vzťahu k iným žalovaným resp. vedľajším účastníkom konania sú

22 — Pozri bývalý článok 133 ods. 2 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu z 2. mája 1991.

23 — Pozri napríklad rozsudky z 21. júla 2016, EUIPO/Grau Ferrer (C-597/14 P, EU:C:2016:579), a z 11. decembra 2014, ÚHVT/Kessel (C-31/14 P, neuverejnený, EU:C:2014:2436), ako aj uznesenie z 8. mája 2014, ÚHVT/Sanco (C-411/13 P, neuverejnené, EU:C:2014:315).

obmedzené.[24] Napriek tomu však EUIPO na rozdiel od názoru pána Szajnera nevystupuje v konaní pred súdmi Únie „ako sudca a zároveň ako účastník konania“, pretože v tomto konaní neposudzuje zákonnosť rozhodnutí odvolacieho senátu EUIPO, ale Súdny dvor. Otázka, ktorú načrtol pán Szajner, či má odvolací senát povahu súdneho orgánu v zmysle článku 6 ods. 1 EDĽP, resp. článku 47 Charty základných práv preto nie je relevantná.

34. Okrem toho nemožno prijať ani domnienku, v zmysle ktorej EUIPO v prvostupňovom konaní nevystupoval ako žalovaný, ale ako vedľajší účastník konania, a preto musí v odvolacom konaní preukázať existenciu záujmu na podaní odvolania. Konanie pred Všeobecným súdom sa síce týkalo rozhodnutia odvolacieho senátu EUIPO v spore medzi majiteľom neskoršej ochrannej známky a majiteľom skoršieho označenia. Z vyššie[25] citovaného Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu však jednoznačne vyplýva, že EUIPO v takomto konaní napriek všetkému prináleží postavenie žalovaného.[26]

35. Pán Szajner napokon uvádza, že odvolacie dôvody EUIPO sú s ohľadom na rozsudok Cœur de princesse neprípustné. EUIPO v tejto súvislosti v konaní pred Všeobecným súdom zmenil predmet sporu, ktorý vyplýval z návrhov účastníkov konania pred EUIPO.

36. Aj táto námietka je však nedôvodná. Ako totiž správne uvádza EUIPO, výklad francúzskeho práva bol už predmetom sporu medzi účastníkmi konania pred odvolacím senátom. Šlo predovšetkým o rozsah ochrany obchodného mena, v súvislosti s ktorým dokonca sám pán Szajner[27] v konaní pred Všeobecným súdom poukázal na rozsudok Cœur de princesse. Tvrdenia týkajúce sa prípustnosti tohto rozsudku, ktoré EUIPO uviedol v prvostupňovom konaní preto v žiadnom prípade nemožno považovať za rozšírenie predmetu sporu medzi účastníkmi konania pred EUIPO.

2. O prípustnosti návrhov spoločnosti Forge de Laguiole

37. Pán Szajner ďalej spochybňuje prípustnosť návrhov spoločnosti Forge de Laguiole. Napriek tomu, že nemá postavenie odvolateľky, požaduje zrušenie napadnutého rozsudku. Podľa článku 174 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora však vo svojom vyjadrení musí navrhnúť, aby sa odvolaniu EUIPO vyhovelo alebo aby sa čiastočne alebo úplne zamietlo. V prípade jej písomného podania preto v skutočnosti ide o vzájomné odvolanie, ktoré malo mať v súlade s článkom 176 rokovacieho poriadku formu samostatného podania.

38. Tento výlučne formalistický argument treba zamietnuť. Forge de Laguiole síce v záverečnej časti odôvodnenia svojich návrhov skutočne nežiada, aby sa vyhovelo odvolaniu EUIPO, ale navrhuje zrušenie napadnutého rozsudku. Z jej vyjadrenia k odvolaniu však celkovo vyplýva, že Forge de Laguiole v celom rozsahu podporuje odvolacie dôvody EUIPO. Je teda zrejmé, že navrhuje, aby sa odvolaniu vyhovelo. Okrem toho neuvádza nijaké samostatné odvolacie dôvody ani tvrdenia, ktoré by sa podľa článku 178 ods. 3 rokovacieho poriadku vyžadovali v prípade vzájomného odvolania.

3. Predbežný záver

39. Odvolanie EUIPO a aj návrhy spoločnosti Forge de Laguiole sú teda prípustné.

24 — Pozri najmä článok 65 ods. 4 nariadenia č. 207/2009, ako aj rozsudok, na ktorý poukázal pán Szajner v rámci konania z 12. októbra 2004, Vedial/ÚHVT (C-106/03 P, EU:C:2004:611, bod 26 a nasl.).

25 — Bod 32 týchto návrhov.

26 — Pozri tiež rozsudok z 12. októbra 2004, Vedial/ÚHVT (C-106/03 P, EU:C:2004:611, bod 27).

27 — Pozri bod 25 napadnutého rozsudku.

B – *O veci samej*

40. Ako už bolo uvedené, odvolací senát svoje odôvodnenie rozsahu ochrany obchodného mena Forge de Laguiole opiera jednak o činnosti zahrnuté do jej predmetu podnikania, a jednak o činnosti, ktoré skutočne vykonáva.[28] V napadnutom rozsudku Všeobecný súd považoval prvé východisko odôvodnenia za absolútne nesprávne, pretože obchodné meno podľa francúzskeho práva požíva ochranu len pre skutočne vykonávané činnosti. Druhé východisko posúdil Všeobecný súd ako čiastočne nesprávne, pretože sa preukázalo, že sa v skutočnosti vykonáva len časť činností patriacich do predmetu podnikania spoločnosti Forge de Laguiole.[29]

41. EUIPO v rámci svojho odvolania spochybňuje závery Všeobecného súdu týkajúce sa jednak ochrany činností uvedených v rámci predmetu podnikania spoločnosti Forge de Laguiole (pozri v bode 1 nižšie), a jednak činností, ktoré skutočne vykonáva (pozri ďalej v bode 2 nižšie).

1. O ochrane činností uvedených v rámci predmetu podnikania spoločnosti Forge de Laguiole (prvý odvolací dôvod a prvá časť druhého odvolacieho dôvodu)

42. EUIPO tvrdí, že Všeobecný súd nemal prihliadať na rozsudok Cœur de princesse, ktorý bol vyhlásený až po vydaní rozhodnutia odvolacieho senátu [prvý odvolací dôvod, pozri v tejto súvislosti písmeno a) nižšie]. Všeobecný súd navyše tento rozsudok skreslil [prvá časť druhého odvolacieho dôvodu, pozri v tejto súvislosti písmeno b) nižšie].

a) O zohľadnení rozsudku Cœur de princesse Všeobecným súdom

43. Podľa EUIPO je preskúmanie Všeobecného súdu týkajúce sa uplatnenia vnútroštátneho práva odvolacím senátom obmedzené *ratione temporis*. Všeobecný súd je síce v súlade s rozsudkom ÚHVT/National Lottery Commission[30] oprávnený poukázať na vnútroštátne rozsudky, ktoré už boli vyhlásené v čase vydania rozhodnutia odvolacieho senátu, ale odvolací senát na ne neprihliadol. Rozšírenie takejto možnosti aj na vnútroštátne rozsudky, ktoré boli vyhlásené až *po* vydaní rozhodnutia odvolacieho senátu, presahuje rozsah preskúmavacích právomocí Všeobecného súdu.

44. Nariadenie č. 207/2009 obsahuje viacero odkazov na vnútroštátne právo. Ide predovšetkým o situácie, keď tak ako v tomto prípade dochádza k stretu skorších práv s ochrannou známkou Európskej únie. V takomto prípade závisí ochrana, ktorú si možno nárokovať v súvislosti s ochrannou známkou Európskej únie, od ustanovení vnútroštátneho práva. Dotknuté vnútroštátne právo sa tak stáva právnou normou, ktorá sa uplatní pri výkone ustanovení nariadenia č. 207/2009.

45. Článok 65 ods. 2 nariadenia č. 207/2009, v zmysle ktorého proti rozhodnutiam odvolacieho senátu EUIPO možno podať žalobu na Všeobecnom súde, najmä z dôvodu „*porušenia… právneho predpisu týkajúceho sa… uplatňovania [tohto nariadenia]*“[31], treba chápať v tom zmysle, že pred Všeobecným súdom možno namietať porušenie ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré sa použije na základe odkazu v nariadení č. 207/2009.[32]

28 — Pozri bod 20 týchto návrhov.

29 — Pozri bod 24 týchto návrhov.

30 — Rozsudok z 27. marca 2014, ÚHVT/National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186, body 44 a 46).

31 — Kurzívou zvýraznila generálna advokátka.

32 — Pozri v tejto súvislosti podrobnejšie moje návrhy, ktoré som predniesla vo veci Edwin/ÚHVT (C-263/09 P, EU:C:2011:30, bod 61 a nasl.).

46. V rámci príslušného preskúmania Všeobecným súdom ide v súlade so skoršími rozhodnutiami Súdneho dvora o úplný prieskum zákonnosti. Všeobecný súd preto nie je obmedzený ani skutočnosťami, ktoré uviedli účastníci konania, ani skutočnosťami, na ktoré prihliadal odvolací senát. Práve naopak, Všeobecný súd môže z úradnej povinnosti získavať informácie s cieľom preskúmať obsah, skutkové okolnosti a pôsobnosť namietaných vnútroštátnych právnych predpisov. [33]

47. Na rozdiel od tvrdení EUIPO sa teda preskúmavacia právomoc Všeobecného súdu neobmedzuje na preskúmanie, či odvolací senát správne uplatnil vnútroštátne právo. Všeobecnému súdu naopak prináleží preskúmať, či a v akom rozsahu použitý vnútroštátny predpis priznáva majiteľovi skoršieho označenia právo zakázať používania ochrannej známky Európskej únie.

48. Z uvedeného vyplýva, že Všeobecný súd je na účely posúdenia rozsahu ochrany podľa vnútroštátneho práva povinný uplatniť vnútroštátne ustanovenia takým spôsobom, ako ich v čase vyhlásenia jeho rozsudku vykladajú vnútroštátne súdy. Všeobecný súd preto musí mať možnosť zohľadniť aj vnútroštátny rozsudok vydaný až po vydaní rozhodnutia odvolacieho senátu, pričom účastníkom konania sa najskôr tak ako v tejto veci [34] umožní k predmetnému rozsudku vyjadriť. [35]

49. Takéto chápanie preskúmavacej právomoci Všeobecného súdu potvrdzuje aj skutočnosť, že by odporovalo potrebe zabezpečenia potrebného účinku nariadenia 207/2009, ak by sa Všeobecný súd musel obmedziť na uplatnenie vnútroštátneho práva iba takým spôsobom, ako ho vykladali vnútroštátne súdy v čase vydania rozhodnutia odvolacieho senátu. [36] Takýto postup by totiž mohol viesť k zamietnutiu prihlášky, resp. vyhláseniu neplatnosti ochrannej známky Európskej únie napriek tomu, že príslušné ustanovenia vnútroštátneho práva takýto postup (už viac) neumožňujú. Uvedená situácia by odporovala nielen požiadavke účinnej právnej ochrany, ale bolo by potrebné ju odmietnuť aj z dôvodov hospodárnosti konania. Prihlasovateľov, resp. majiteľov ochrannej známky Európskej únie by totiž mohla nútiť začať nové konanie o prihláške ochrannej známky pred EUIPO s cieľom uplatniť práva k dotknutej ochrannej známke Únie, ktoré sa im neprávom odmietli.

50. V tejto súvislosti sa predmetná situácia odlišuje od situácie, v ktorej by sa zmenil vnútroštátny predpis, ktorý sa uplatní na základe odkazu v nariadení č. 207/2009, po vydaní rozhodnutia odvolacieho senátu. Pri odkaze, akým je odkaz v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009, ide z dôvodu neexistujúceho príslušného obmedzenia o dynamický odkaz, ktorý odkazuje na vnútroštátne právo v jeho aktuálnom znení. Zmena vnútroštátneho právneho predpisu, na ktorý sa odkazuje v rámci článku 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009, by však predstavovala novú skutočnosť a tak by už nebola predmetom konania, ktoré už prebieha a ktoré sa týka ochrannej známky Únie. Preto by sa v danom prípade muselo začať nové konanie o vyhlásenie neplatnosti dotknutej ochrannej známky Únie.

51. Uplatnenie nezmeneného vnútroštátneho právneho predpisu, o aký ide vo veci samej, takým spôsobom, ako ho v čase rozhodnutia Všeobecného súdu vykladajú vnútroštátne súdy, je naproti tomu v súlade so zásadou, v zmysle ktorej má súdny výklad právneho predpisu v zásade, t. j. ak nie je výslovne stanovená možnosť výnimočne sa od neho odchýliť, spätný účinok. Obmedzuje sa totiž len na objasnenie toho, ako sa takýto predpis „musí alebo by sa mal chápať a uplatňovať od okamihu nadobudnutia účinnosti“ [37]. Otázku o všeobecnej platnosti tejto právnej zásady, ktorú EUIPO

33 — Rozsudky z 5. júla 2011, Edwin/ÚHVT (C-263/09 P, EU:C:2011:452, bod 52), a z 27. marca 2014, ÚHVT/National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186, body 44 a 46).

34 — Pozri bod 25 napadnutého rozsudku.

35 — Pozri v súvislosti s touto požiadavkou rozsudok z 27. marca 2014, ÚHVT/National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186, body 55 až 59).

36 — Pozri v tejto súvislosti návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Bot vo veci ÚHVT/National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2013:782, body 91 a 92), ako aj rozsudok z 27. marca 2014, ÚHVT/National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186, body 40 a 44).

37 — Ako to formuloval Súdny dvor v rozsudkoch o spätnej účinnosti výkladu práva Únie v rámci prejudiciálneho konania [pozri napríklad rozsudok z 22. septembra 2016, Microsoft Mobile Sales International a i. (C-110/15, EU:C:2016:717, bod 59)]. V tejto súvislosti pozri tiež bod 48 napadnutého rozsudku.

spochybňuje, netreba bližšie vysvetľovať. Neexistujú totiž nijaké indície, ktoré by v prípade francúzskeho práva, ktoré je predmetom konania v tejto veci, odôvodňovali neuplatnenie tejto zásady. Naopak informácie, ktoré predložil pán Szajner, podporujú jej uplatnenie práve s ohľadom na judikatúru francúzskeho Cour de cassation (Kasačný súd).[38] Ako Všeobecný súd správne podotkol, rozsudok Cœur de princesse neobsahuje nijakú zmienku o tom, že by Cour de cassation (Kasačný súd) mal v úmysle obmedziť časovú účinnosť výkladu uvedeného v tomto rozsudku.[39]

52. V tejto súvislosti je pre úplnosť potrebné dodať, že posúdenie obsahu rozsudku vnútroštátneho súdu a najmä otázka, či ide o zmenu alebo o potvrdenie doterajšej judikatúry, nemôže mať rozhodujúci vplyv na to, či Všeobecný súd je alebo nie je oprávnený prihliadať na vnútroštátny rozsudok, ktorý bol vyhlásený až po vydaní rozhodnutia odvolacieho senátu.[40] Či je rozsudok Cœur de princesse zmenou alebo potvrdením doterajšej francúzskej judikatúry, na uvedených skutočnostiach nič nemení.

53. Zohľadnenie vnútroštátneho rozsudku, ktorý bol vyhlásený až po vydaní rozhodnutia odvolacieho senátu, síce môže viesť k tomu, že Všeobecný súd posúdi vnútroštátny právny predpis odlišne ako odvolací senát len na základe tohto rozsudku. To nevylučuje, aby Všeobecný súd v zmysle tvrdení EUIPO zrušil alebo zmenil rozhodnutie odvolacieho senátu pre „nezavinené pochybenie“. V rámci súdneho preskúmania posúdenia vnútroštátneho práva odvolacím senátom však s ohľadom na preskúmavaciu právomoc Všeobecného súdu nejde o „zavinenie“, ale o úplné preskúmanie zákonnosti. Ak sa až neskôr zistí, že rozhodnutie odvolacieho senátu je založené na nevhodnom výklade vnútroštátneho práva, nemôže táto skutočnosť brániť náprave príslušného pochybenia.

54. Tomu neodporuje, ako poznamenáva EUIPO, že Všeobecný súd má v zásade povinnosť obmedziť sa s ohľadom na informácie, na ktorých bolo založené rozhodnutie odvolacieho senátu, na prijatie takého rozhodnutia, aké by musel vydať odvolací senát.[41] Táto zásada sa však vzťahuje na skutkové okolnosti, na ktorých je založené rozhodnutie odvolacieho senátu, a na predmet sporu, ako ho definoval EUIPO. Na jednej strane však výklad vnútroštátnej právnej normy, ktorá už bola prejednávaná pred odvolacím senátom, nemení predmet sporu. Na druhej strane vnútroštátne právo, ktoré sa má uplatniť v rámci vykonávania nariadenia č. 207/2009, však nemá iba povahu čisto skutkovej okolnosti,[42] ale v súlade s článkom 65 ods. 2 tohto nariadenia podlieha úplnému preskúmaniu zákonnosti Všeobecným súdom. Všeobecný súd však môže odchylne od obvykle uplatniteľných zásad v rámci systému preskúmania ochranných známok a prípadne aj z úradnej povinnosti preskúmať tiež obsah a požiadavky uplatnenia vnútroštátneho práva.[43]

55. Preventívne v tejto súvislosti treba poznamenať, že s ohľadom na možnosť prieskumu z úradnej povinnosti je na Všeobecný súd vyvíjaný istý tlak, aby sa oboznámil s vnútroštátnym právom a jeho vývojom. V tomto ohľade však treba podotknúť, že výklad vnútroštátneho práva na základe prerozdelenia právomocí medzi súdy Únie a vnútroštátne súdy prináleží práve vnútroštátnym súdom a súdy Únie nemajú nijaký osobitný nástroj na objasnenie otázky týkajúcej sa výkladu vnútroštátneho práva.[44] Možnosť, aby sa Všeobecný súd oboznámil s vnútroštátnym právom z úradnej povinnosti,

38 — Pozri body 25 a 27, ako aj prílohy č. 5 (s. 1), 5a (s. 2) a 7 (s. 1) vyjadrenia k odvolaniu pána Szajnera.

39 — Bod 48 napadnutého rozsudku.

40 — Argumentácia Všeobecného súdu uvedená v bode 46 napadnutého rozsudku, hoci uvedená iba subsidiárne, je teda nedôvodná.

41 — Pozri najmä body 71 a 72 rozsudku z 5. júla 2011, Edwin/ÚHVT (C-263/09 P, EU:C:2011:452), na ktoré poukázal najmä EUIPO, a tiež tam citovanú judikatúru; pozri tiež rozsudok z 26. októbra 2016, Westermann Lernspielverlage/EUIPO (C-482/15 P, EU:C:2016:805, bod 27 a tam citovanú judikatúru).

42 — Rozsudok z 27. marca 2014, ÚHVT/National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186, bod 37).

43 — Pozri bod 46 týchto návrhov.

44 — Pozri v tejto súvislosti podrobnejšie moje návrhy vo veci Edwin/ÚHVT (C-263/09 P, EU:C:2011:30, bod 49 a nasl.).

teda vôbec nezbavuje osobu, ktorá sa na toto právo odvoláva, povinnosti poskytnúť informácie, ktoré podporujú ňou uplatňovaný výklad.[45] Všeobecnému súdu preto v rámci odvolacieho konania nemožno vytýkať, že nezohľadnil novú skutočnosť vo vnútroštátnom práve, na ktorú mohla Všeobecný súd upozorniť osoba, ktorá sa na ňu odvoláva.

56. V súlade s vyššie uvedenými úvahami možno zhrnúť, že zohľadnenie rozsudku Cœur de princesse Všeobecným súdom neodporuje článku 65 ods. 2 nariadenia č. 207/2009. Prvý odvolací dôvod preto treba zamietnuť.

b) O pôsobnosti rozsudku Cœur de princesse

57. V rámci prvej časti svojho druhého odvolacieho dôvodu EUIPO tvrdí, že Všeobecný súd skreslil rozsudok Cœur de princese, a tým porušil článok 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009. Skôr, ako sa budem zaoberať touto argumentáciou, v krátkosti sa vyjadrím k rozsahu preskúmania vnútroštátneho práva Súdnym dvorom v rámci odvolacieho konania.

i) O preskúmaní konštatovaní Všeobecného súdu týkajúcich sa ustanovení vnútroštátneho práva v odvolacom konaní

– Všeobecné poznámky

58. Ako už bolo uvedené vyššie, uplatnenie vnútroštátneho práva odvolacím senátom EUIPO v kontexte nariadenia č. 207/2009 podlieha čo možno najpodrobnejšiemu preskúmaniu Všeobecným súdom. Na rozdiel od toho preskúmanie, ktoré následne uskutočňuje Súdny dvor v rámci odvolacieho konania v súvislosti s uplatnením vnútroštátneho práva, je omnoho obmedzenejšie.

59. Na rozdiel od článku 65 ods. 2 nariadenia č. 207/2009, v zmysle ktorého možno v prvom stupni podať žalobu z dôvodu „porušenia právneho predpisu týkajúceho sa… uplatňovania [tohto nariadenia]“, článok 58 Štatútu obmedzuje preskúmavaciu právomoc Súdneho dvora v odvolacom konaní len na „porušenie práva Únie Všeobecným súdom“. Odkaz na vnútroštátne právo uvedený v nariadení č. 207/2009 tak tomuto nároku priznáva „právny obsah“[46]. Z uvedeného však vyplýva iba to, že vnútroštátne právo podlieha v konaní *pred Všeobecným súdom* úplnému preskúmaniu zákonnosti. V žiadnom prípade sa však z neho nestáva právo *Únie*, ktorého porušenie možno namietať v odvolacom konaní.[47]

60. V súlade s vyššie uvedeným Súdny dvor v rozsudku Edwin/ÚHVT konštatoval, že prieskum uplatnenia vnútroštátneho práva v kontexte nariadenia č. 207/2009 sa obmedzuje na kontrolu, či Všeobecný súd skreslil znenie sporných ustanovení vnútroštátneho práva, ako aj príslušnú judikatúru a literatúru. Okrem toho Súdny dvor skúma iba to, či konštatovania Všeobecného súdu zjavne odporujú obsahu týchto dokumentov a či zjavne nesprávne posúdil rozsah rôznych informácií vo vzájomnej súvislosti[48].

45 — Pozri v tejto súvislosti rozsudok z 5. júla 2011, Edwin/ÚHVT (C-263/09 P, EU:C:2011:452, bod 50).

46 — V tomto zmysle sa vyjadril generálny advokát Bot vo svojich návrhoch vo veci ÚHVT/National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2013:782, bod 86).

47 — Pozri v tejto súvislosti moje návrhy vo veci Edwin/ÚHVT (C-263/09 P, EU:C:2011:30, bod 42 a nasl.); s ohľadom na odlišný postoj vo vnútroštátnom práve v procesnom, resp. procedurálnom kontexte pozri tiež KOKKOT, J.: Le droit de l'Union et son champ d'application. In: *La Cour de justice de l'Union européenne sous la présidence de Vassilios Skouris*, Bruylant, Bruxelles, 2015, s. 349a, 366 (s. 350 a nasl.).

48 — Pozri bod 53 rozsudku z 5. júla 2011, Edwin/ÚHVT (C-263/09 P, EU:C:2011:452); pozri aj uznesenie z 29. novembra 2011, Tresplain Investments/ÚHVT (C-76/11 P, neuverejnené, EU:C:2011:790, bod 66).

61. Úloha Súdneho dvora sa tým síce neobmedzuje tak, ako v prípade výlučne skutkových okolností, na preskúmanie skreslenia informácií, na ktoré Všeobecný súd prihliadal, ale zahŕňa aj preskúmanie „zjavne nesprávneho posúdenia“ [49]. Napriek tomu sa toto preskúmanie naďalej obmedzuje na preskúmanie otázky, či Všeobecný súd *zjavne* nesprávne posúdil skutočnosti, ktoré mal k *dispozícii*. Na rozdiel od Všeobecného súdu teda už Súdny dvor nevykonáva podrobné posúdenie vnútroštátneho práva, ale obmedzuje sa len na preskúmanie posúdenia Všeobecného súdu na základe skutočností namietaných účastníkmi konania a zjavných pochybení. Súdnemu dvoru preto neprináleží z úradnej povinnosti posudzovať obsah ustanovení vnútroštátneho práva.

62. Takéto obmedzenie je odôvodnené jednak úlohou Súdneho dvora ako odvolacieho orgánu a jednak pozíciou vnútroštátneho práva v kontexte nariadenia č. 207/2009. Vnútroštátne právo síce nie je „len čisto skutková okolnosť“ a podlieha podrobnému prieskumu Všeobecným súdom. Napriek tomu je však stále súčasťou okolností právneho sporu, hoci ide o okolnosti právneho charakteru. Tieto okolnosti podliehajú posúdeniu a hodnoteniu EUIPO a Všeobecného súdu, Súdny dvor sa však nimi zaoberá len z hľadiska zjavného pochybenia. Súdny dvor totiž ako odvolací súd nemá za úlohu zabezpečiť jednotné uplatňovanie vnútroštátneho práva, ktoré patrí do pôsobnosti najvyšších vnútroštátnych súdov, ale je povinný zaistiť jednotný výklad a uplatňovanie práva Únie.

63. Toto obmedzenie preskúmania vnútroštátneho práva Súdnym dvorom v odvolacom konaní síce do istej miery naráža na základnú myšlienku predmetnej preskúmavacej právomoci Všeobecného súdu. Toto napätie totiž vyplýva z potreby zabezpečiť, aby sa otázka, či a v akom rozsahu poskytuje ustanovenie vnútroštátneho práva majiteľovi označenia právo zakázať používanie neskoršej ochrannej známky, zodpovedala v *čase rozhodnutia Všeobecného súdu*. Uvedenému napätiu sa však s ohľadom na rozdielne poslania Všeobecného súdu a Súdneho dvora, ako aj s ohľadom na úlohy Všeobecného súdu v odvolacom konaní nemožno vyhnúť. Nemožno preto vylúčiť, že Súdny dvor potvrdí posúdenie vnútroštátneho práva Všeobecným súdom, ktoré už nezodpovedá vnútroštátnej právnej skutočnosti vzhľadom na výklad vo vnútroštátnej judikatúre, ku ktorému medzičasom došlo. Ak z tohto výkladu vyplynie pre ochranu vnútroštátneho označenia zásadná nová skutočnosť, ktorá má vplyv na platnosť ochrannej známky Únie, v prípade potreby by sa musel podať návrh na obnovu konania pred Všeobecným súdom alebo začať nové konanie o vyhlásenie neplatnosti pred EUIPO.

– Uplatnenie v prejednávanom prípade

64. V prejednávanej veci treba v súvislosti s informáciami o francúzskom práve, ktoré Všeobecný súd zohľadnil, konštatovať, že Všeobecný súd pri hodnotení rozsudku Cœur de princesse vychádzal výlučne z jeho znenia. [50]

65. Všeobecný súd okrem iného síce konštatoval, že staršia judikatúra francúzskych súdov nižšieho stupňa aj napriek svojej nejednotnosti už pred vyhlásením rozsudku umožňovala vyvodenie záveru, že ochrana obchodného mena je obmedzená na činnosti, ktoré dotknutá spoločnosť skutočne vykonávala. [51] Všeobecný súd však svoje posúdenie významu rozsudku Cœur de princesse nezaložil na tomto konštatovaní, ktoré uviedol iba podporne. Možno si preto položiť otázku, či si Všeobecný súd splnil svoju povinnosť odôvodnenia, keď poukázal na „množstvo skorších rozsudkov francúzskych súdov predložených účastníkmi konania tak pred EUIPO, ako aj pred Všeobecným súdom“ bez toho, aby tieto rozsudky vymenoval.

49 — Návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Bot vo veci ÚHVT/National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2013:782, bod 84).

50 — Bod 44 napadnutého rozsudku.

51 — Bod 46 napadnutého rozsudku.

66. V rámci tohto odvolania sa však preskúmanie Súdneho dvoru obmedzuje len na to, či Všeobecný súd skreslil znenie rozsudku Cœur de princesse a či jeho konštatovania zjavne odporujú skutočnostiam uvedeným v tomto rozsudku. Keďže sa Všeobecný súd neopieral o ďalšie informácie o vnútroštátnom práve, nemožno mu vytýkať ani skreslenie alebo zjavne nesprávne posúdenie takýchto skutočností. Preskúmavaciu právomoc Súdneho dvora však možno chápať v tom zmysle, že je potrebné preskúmať, či možno posúdenie Všeobecného súdu založiť na rozsudku Cœur de princesse v spojení so znením článku L. 711-4 písm. b) CPI alebo či bolo v tomto ohľade zjavne potrebné získať ešte ďalšie informácie o francúzskom práve.

67. Naopak stanovisko francúzskej právnej literatúry, ktoré pán Szajner pred Všeobecným súdom predložil na podporu výkladu rozsudku Cœur de princesse, možno uplatniť nanajvýš subsidiárne. Skutočnosť, že sa nepreukázalo, či mal Všeobecný súd tieto informácie k dispozícii, ani či ich zohľadnil, preto nie je relevantná.

ii) O údajnom skreslení rozsudku Cœur de princesse

68. EUIPO a Forge de Laguiole namietajú, že Všeobecný súd skreslil rozsudok Cœur de princesse, pretože konštatoval, že záver o rozsahu pôsobnosti ochrany obchodného mena uvedený v tomto rozsudku určite nie je nejednoznačný a možno ho všeobecne uplatniť.

69. Rozsudok Cœur de princesse sa totiž netýkal definície rozsahu ochrany obchodného mena vo vzťahu k ochrannej známke zapísanej v prospech tretej osoby. Predmetom tohto rozsudku bolo naopak konštatovanie podvodného charakteru prihlášky ochrannej známky, ktorú podal samotný majiteľ obchodného mena. V tejto veci si spoločnosť Cœur de princesse prihlásila zhodnú ochrannú známku len preto, aby poškodila tretiu osobu. Takáto prihláška bola podaná nad rámec činností, ktoré Cœur de princesse skutočne vykonávala a ktoré pôvodne neboli zahrnuté do jej predmetu činnosti.

70. Uvedené tvrdenie je síce pravdivé a uznal ho aj Všeobecný súd. No Všeobecný súd predovšetkým konštatoval, že vyhláseniu rozsudku Cœur de princesse nepredchádzala žaloba podľa článku L. 711-4 CPI, ale žaloba o vyhlásenie neplatnosti ochrannej známky z dôvodu nečestne podanej prihlášky a návrh v oblasti nekalej súťaže.

71. V rozsudku Cœur de princesse, ako správne konštatoval aj Všeobecný súd, sa navyše neuvádzajú nijaké skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že Cour de cassation (Kasačný súd) zamýšľal obmedziť pôsobnosť svojho výroku o rozsahu ochrany obchodného mena len na prípad osobitných okolností, z ktorých vychádzal tento rozsudok. Cour de cassation (Kasačný súd) naopak vyslovil sporný výrok v rámci zamietnutia prvého odvolacieho dôvodu, ktorý bol založený najmä na údajnom porušení článku L. 711-4 písm. b) CPI. Tvrdenie EUIPO, že výrok Cour de cassation (Kasačný súd) nie je relevantný v kontexte článku L. 711-4 písm. b) CPI, preto nevyznieva presvedčivo. Navyše práve v kontexte tohto ustanovenia treba logicky vychádzať z činností, ktoré nositeľ obchodného mena skutočne vykonáva. Článok L. 711-4 písm. b) CPI podmieňuje možnosť namietať skoršie obchodné meno proti neskoršej ochrannej známke existenciou pravdepodobnosti zámeny u príslušnej skupiny verejnosti. Takúto pravdepodobnosť zámeny možno len ťažko preukázať v prípade činností, ktoré sa skutočne nevykonávajú.

72. Nemožno prijať ani nepodloženú námietku spoločnosti Forge de Laguiole, v zmysle ktorej rozsudok Cœur de princesse nemožno posúdiť ako precedens, pretože iba potvrdil predbežné rozhodnutie. V prejednávanej veci totiž netreba objasniť, či v prípade rozsudku Cœur de princesse ide o „precedens“. Stačí konštatovať, že zo štruktúry odpovede na prvý odvolací dôvod, ako aj zo znenia výroku týkajúceho sa rozsahu ochrany obchodného mena jasne vyplýva, že ide o všeobecné a zásadné zistenie.

73. EUIPO napokon tvrdí, že Cour de cassation (Kasačný súd) vychádzal z činností, ktoré majiteľ obchodného mena skutočne vykonáva, aby mohol preskúmať druhý odvolací dôvod vznesený ešte počas konania pred EUIPO. Tento odvolací dôvod sa totiž týkal oblasti nekalej súťaže, ktorá si vyžaduje existenciu skutočného konkurenčného vzťahu medzi zúčastnenými podnikmi. Takáto argumentácia je však nedôvodná. Výrok, o ktorý ide v tejto veci, bol súčasťou odpovede Cour de cassation (Kasačný súd) na druhý odvolací dôvod týkajúci sa nekalej súťaže. V prejednávanej veci preto netreba rozhodnúť o spore medzi účastníkmi konania o existencii skutočného vzťahu konkurencie v oblasti nekalej súťaže.

74. Vzhľadom na tieto úvahy sa nezdá, že by Všeobecný súd skreslil rozsudok Cœur de princesse alebo že by na účely potvrdenia výroku tohto rozsudku zjavne potreboval ďalšie informácie o vnútroštátnom práve. Stanoviská francúzskej právnej literatúry, ktoré predložil pán Szajner, mimochodom potvrdzujú výklad rozsudku Cœur de princesse, ku ktorému dospel Všeobecný súd. [52]

75. Prvú časť druhého odvolacieho dôvodu preto treba zamietnuť.

2. O skutočne vykonávaných činnostiach spoločnosti Forge de Laguiole (druhá časť druhého odvolacieho dôvodu)

76. V rámci druhej časti druhého odvolacieho dôvodu EUIPO podporovaný spoločnosťou Forge de Laguiole Všeobecnému súdu vytýka, že nesprávne určil okruh činností, ktoré Forge de Laguiole skutočne vykonávala. Všeobecný súd síce správne poznamenal, že rozsah ochrany obchodného mena Forge de Laguiole závisí výlučne od francúzskeho práva. V rámci svojho preskúmania činností, ktoré Forge de Laguiole vykonávala, však Všeobecný súd vychádzal len z povahy dotknutých tovarov a neprihliadal v zmysle požiadaviek francúzskej judikatúry aj na ich určenie a účel používania. Všeobecný súd sa v tejto súvislosti navyše odvolal na svoju vlastnú judikatúru v oblasti skutočného používania ochrannej známky Únie, hoci Súdny dvor analogické uplatnenie tejto judikatúry v oblasti článku 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009 vylúčil.

77. Túto argumentáciu treba zamietnuť ako zjavne nedôvodnú bez toho, aby bolo v tejto veci potrebné podrobne objasniť otázku analogického uplatnenia judikatúry týkajúcej sa článku 42 ods. 2 a 3 nariadenia č. 207/2009 v oblasti pôsobnosti článku 8 ods. 4 tohto nariadenia. [53]

78. Treba totiž v prvom rade konštatovať, že Všeobecný súd v rámci svojho preskúmania činností vykonávaných spoločnosťou Forge de Laguiole v žiadnom prípade všeobecne analogicky neuplatnil svoju judikatúru týkajúcu sa skutočného používania ochrannej známky Európskej únie. Všeobecný súd len v bode 63 napadnutého rozsudku citoval svoju judikatúru v oblasti systému kategórií, resp. podkategórií tovarov. Všeobecný súd tak postupoval s cieľom vysvetliť záver o tom, že uvádzanie vidličiek na trh sa nepovažuje za dôkaz o vykonávaní činnosti v celom odvetví stolovania, ale len o vykonávaní činnosti v odvetví príborov. Body kritiky EUIPO a spoločnosti Forge de Laguiole sú v súvislosti s týmto konštatovaním nedôvodné.

79. Kritika EUIPO a Forge de Laguiole je tiež zjavne nedôvodná v rozsahu, v akom je založená na nesprávnom chápaní napadnutého rozsudku. Všeobecný súd pred preskúmaním činností, ktoré skutočne vykonávala Forge de Laguiole, síce výslovne nestanovil kritériá, na základe ktorých treba určiť dotknuté činnosti. Francúzsku judikatúru, na ktorú sa odvolávali účastníci konania, citoval iba

52 — Pozri najmä prílohu č.16 vyjadrenia k odvolaniu pána Szajnera.

53 — Pozri v tejto súvislosti rozsudok z 29. marca 2011, Anheuser-Busch/Budějovický Budvar (C-96/09 P, EU:C:2011:189, body 142 až 146), na ktorý poukázal EUIPO, ako aj návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Cruz Villalón vo veci Anheuser-Busch/Budějovický Budvar (C-96/09 P, EU:C:2010:518, body 69 a 70).

v rámci posúdenia nebezpečenstva zámeny [54]. Uvedené však nepostačuje na to, aby sa konštatovalo nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku. Z tohto napadnutého rozsudku totiž jasne vyplýva, že Všeobecný súd uplatnil kritériá sformulované touto judikatúrou, ktoré účastníci konania zhodne považujú za rozhodujúce, a to aj pre určenie činností, ktoré Forge de Laguiole skutočne vykonávala.

80. V rámci svojho preskúmania týchto činností, totiž Všeobecný súd výslovne prihliadal okrem povahy dotknutých tovarov aj na ich určenie, účel používania, okruh zákazníkov a tiež distribučné kanály [55].

81. V nadväznosti na podrobné preskúmanie týchto rôznych skutočností Všeobecným súdom, patrí ich hodnotenie do rámca posúdenia skutkových okolností. Takéto posúdenie okrem prípadu skreslenia, ktoré sa v prejednávanej veci nenamietalo a nie je ani zjavné, nepatrí do preskúmavacej právomoci Súdneho dvora. [56] EUIPO a Forge de Laguiole spochybňujú skutkové konštatovania Všeobecného týkajúce sa povahy, určenia a účelu používania dotknutých tovarov v súvislosti s činnosťami, ktoré Forge de Laguiole skutočne vykonávala. To však nestačí ako dôkaz o tom, že Všeobecný súd sa v napadnutom rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia.

82. Aj druhú časť druhého odvolacieho dôvodu preto treba zamietnuť.

3. Zhrnutie

83. Keďže ani jeden z odvolacích dôvodov uvedených EUIPO nie je úspešný, toto odvolanie sa musí v celom rozsahu zamietnuť.

VI – Trovy konania

84. Podľa článku 184 ods. 2 rokovacieho poriadku ak Súdny dvor zamietne odvolanie, rozhodne aj o trovách konania.

85. Podľa článku 138 ods. 1 v spojení s článkom 184 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže pán Szajner podal príslušný návrh a EUIPO nemal úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania.

86. Okrem toho z článku 184 ods. 4 rokovacieho poriadku vyplýva, že vedľajšiemu účastníkovi prvostupňového konania, ktorý nepodal odvolanie, možno uložiť povinnosť, aby znášal svoje vlastné trovy konania, ak sa zúčastnil na písomnej alebo ústnej časti konania pred Súdnym dvorom. V súlade s týmto ustanovením je Forge de Laguiole SARL, ktorá sa v prejednávanej veci zúčastnila na písomnej časti konania, povinná znášať svoje vlastné trovy konania.

VII – Návrh

87. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy Súdnemu dvoru navrhujem, aby rozhodol takto:

1. Odvolanie sa zamieta.

54 — Pozri bod 81 napadnutého rozsudku.

55 — Pozri body 61, 62, ako aj 67 až 69 napadnutého rozsudku v súvislosti s činnosťami, ktoré Forge de Laguiole skutočne vykonávala. V kontexte preskúmania pravdepodobnosti zámeny pozri ďalej body 85, 99, 101, 104, 106, ako aj bod 110 napadnutého rozsudku.

56 — Pozri v tejto súvislosti uznesenia z 30. januára 2014, Industrias Alen/The Clorox Company (C-422/12 P, EU:C:2014:57, bod 38), ako aj z 20. januára 2015, Longevity Health Products/ÚHVT (C-311/14 P, neuverejnený, EU:C:2015:23, bod 39).

2. EUIPO znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť trovy konania pána Gilberta Szajnera.

3. Forge de Laguiole SARL znáša svoje vlastné trovy konania.